

Už se slyšel o jezírkách Banat?

Jo, Banat, mají tam super jezírka.

Navíc mají nejlepší granule v okolí, asi vždycky tak pohutnám.

A vždyčco, mají vlastní e-shop,
rychlí nákupskvělý sortiment a ty ceny.

Hmm, to zní dobře, úplně mě to zahrálo úploutle.

Jezírka Banat je největší specializovaná prodava a e-shop zahradních jezírek.

Sme tu provázíš 20 let?

Jezírka Banat CZ.

Americká vláda se snaží mírnit škody způsobené velkým únikem utajovaných vojenských informací o válce na Ukrajině.

Dokumenty pentagonu poskytují ucelený obrázek ostavu konfliktu k počátku března,
mapují silné i slabé stránky Ukrajiny a podle kritiků by mohli dát do rukou ruskat cené zdroje.

Týkají se i partnerů spojených států v zahraničí.

Naznačují, že mezi nimi panují různé pohledy na to, jak situaci na Ukrajině řešit.

Kam konflikt na Ukrajině směřuje?

Kdo všechno do něj může a chce promluvit?

A panuje v Evropě jednotný pohled na to, jak by válka měla skončit?

Jezstředa, 12. dubna.

Tady Jelenka Kabrhelová a pětšadesátdevět.

Spravodejský podcast se znam správ.

Edward Lucas, britský novinář a spisovatel specializující se na bezpečnostní otázky.

Hello and thank you so much for joining our podcast.

Dobrý den, hello.

14 měsíců po začátku ruskem vyprovokované války na Ukrajině se konflikt odehrává na několika frontách.

Je tu samotná vojenská operace, která se odehrává především na východě Ukrajiny,
pak je tu ale také mezinárodní diplomatické kolbiště, kde se angažují největší světové mocnosti.

Máme tu i informační válku se všemi její midusletky,
které z těchto bojiště v tuhle chvíli ve vašich očích to nejdůležitější.

Myslím, že se spolu různá bojiště navzájem protínají.

V první řadě je tu samozřejmě vojenský konflikt probíhající napříč velkou částí Ukrajiny.

Jehož vývoj závisí na tom, jak dobře je každá z bojujících stran zásobena.

Takže se tu odehrává určitá logistická bitva na ruské i ukrajinské straně.

Pak je tu politické bojiště v Moskvě, protože tam je mnoho lidí, kterým dochází,
že se válka nevyvíjí dobře. Někteří by chtěli, aby se vedla mnohem intenzivněji.

Jení by uvítali, aby se nebojovala vůbec. Takže v Moskvě probíhá tento skrytý politický konflikt.

A pak tu máte všechny země, které podporují Ukrajinu.

Některé z nich podporují Ukrajinu, protože konflikt vnímají jako hrozbu.

Od Finska přes Prahu až možná po Rumunsku.

To jí jsou země, které si myslí, že pokud se teď neubrání Ukrajina, brzy dojde i na nás.

Pak tu jsou jiné země, více na západ, které podporují Ukrajinu do té doby, pokud se bude úspěšně bránit,

a pokud by se lahala, začali by tlačit na vědnávání.

A nakonec tu je zbývající většina světa.

Miliarda Číňanů, miliarda Indů, Nigérie, Jižní Afrika, Brazelci, Indonézané, všechny ty obrovské země takzvaného globálního jihu, které stojí stranou konfliktu.

Některé z nich nemají rády Ameriku, a pokud je tedy byt americký spojenec, jí jsou rády, že se to děje.

Iné jsou trochu více znepokojeny představu kloniání války, vedené kloniání mocností proti bývalé kolonii.

Takže takhle vypadá to velmi sporné rozdělení jednotlivých stran na globální chcéně.

A kam podle vás konflikt směřuje, když zvážíme všechny mezinárodní aspekty, které jste popsal, kdo má v túle chvíli větší energie na své straně, Ukrajina nebo Rusko.

Dá se to nahlížet z různých úhlů.

Ukrajina má navrch chcetely po morální stránce.

Můžete bez nacázky říct, že prezident Zelenský je opravdu lídrem svobodného světa.

Má morální autoritu, kterou podle mě nemá hlava žádné jiné země.

Centrum moci se v Evropě přesouvá více na východ směrem Ukrajiny a jejím spojencům.

To je jeden úhl.

Ale na druhou stranu je tu velmi neutěšená a krvavá síla Ruska,

keré dokáže snést obrovské nožní býdy a utrpení, protože takhle život v Rusku vypadal po celá staletí.

Takže pokud se válka změní v opotřebovavací konflikt, bude podstatné,

že Rusko je nejen více než 3x větší než Ukrajina,

ale má také naprosto odlišný přístup vhodnělického života

a je ochotné házet odvedence dobitév jako polená na oheň.

To mŭdá vají z tou výhodu a ještě uvidíme, jakí budou mít tyto vlivě dopad.

Čínský prezident Siting Pink se sešel v Kremlu

s svým ruským protěžkem Vladimírem Putinem, a třídění návštěvou Čínského prezidenta v Rusku pozorně sledují západní země a zejména Ukrajina.

Na spolupráci si se přitukli nová dohoda, ale posiluje hlavně ekonomickou

a energetickou spolupráci obou zemí. Vojenských zárok se Putin nedočkal.

Americký institut pro studium války uvádí, že slova Siting Pinka během návštěvy byla spíše váhni a diplomatická.

Francouský prezident Emmanuel Macron dorazil na návštěvou Číny.

Při pojíce k němu má i předsetkně Evropské komise Ursula von der Leyenová.

Se Siting Pink bude uřežit v zájemné vztahy i válku na Ukraíně.

Čína znovu potvrdila, že respektuje chartu spojených národů.

Její součástí jsou i územní celistvost a národní suverenita.

Poddanost k této chartě znamená taky snahu hledat mírovou cestu.

Čemíné návštěvy byla návštěva.

Když na chvíli zůstaneme v mezinárodní rovině,

v poslední době se toho na mezinárodní úrovni hodně odehrálo.

Čínský prezident Siting Pink vyrazil do Moskvy,

pak odletěli do pekingu Evropští lídři,

francouský prezident Emmanuel Macron

a ševka Evropské komise Ursula von der Leyenová

jak produktivní tyhle mezinárodní snahy sou.

Myslím, že se Čína stala v Evropě určitou bezpečnostní mocností, aniž by musela vynaložit moc diplomatické čínské energie.

Všichni západní představitelé, kteří jednájí s Čínou, mluví o Rusku a ptají se Siting Pinka,

jaký tlak může vyvinout na Putina.

Je sly může omezit jeho vyrožování jedernými zbraněmi, protože to je důležité.

Nebo je sly by ho nedokázal přimít k vědnávání, protože to by bylo skvěle.

Je to znamená, že Čína skrze své vstahy s Ruskem, jednak můžu vyjít tlak na Mosku, což ale příliš nedělá, ale může také ovlivňovat Evropu.

A tato diplomatická jednání nebo lepe řečeno odčítá přípravná jednání.

Diplomatické manévry, podle mě přístup Číny dobře ilustrují.

A dá se říct, co tohle manévrování vlastně věští?

Vy zůstanáme na Evropské straně, v jednom ze svých nedávných článků se zamýšlíte nad rizikem toho,

že pokračující válka na Ukrajině může začít štěpit Evropskou jednotu.

Různé země na kontinentu můžou mít různá očekávání.

Jak jste uvedl, za tím, co západ o Evropské země se porášky Ruska obávají, jejich východ o Evropské partnery poní touží.

Jak do toho zapadají aktuální diplomatické snahy Evropských špiček v Číně?

Myslím, že západ Evropské země ještě pořádně nepromysleli, co by znamenalo, kdyby se Čína stala prostředníkem.

Momentálně se mi nezdá, že by se Čína nějak doopravdy zapojila, protože teď nemá práct žádné vztahy z Ukrajiny, kdyby se čína stalo prostředníkem.

Vyslím, že západ o Evropské země ještě pořádně nepromysleli, co by znamenalo, kdyby se Čína stala prostředníkem.

Momentálně se mi nezdá, že by se Čína nějak doopravdy zapojila, protože teď nemá práct žádné vztahy z Ukrajinou.

Dříve je měla a dokonce velmi dobré, ukotvené na základě velké dohody z roku 2012, ale teď sitím Pink ještě Zalanskému vůbec nezavolal.

Navíc pokud chcete být skutečně efektivním prostředníkem při vyjednávání, potřebujete také, aby obje strany konfliktu cítili,

že se odsetli v navzájem bolestivé patové situaci, kterou by bylo dobré změnit.

Jenže ta teď neexistuje, protože Rusové nebo alespoň Putin si stále myslí, že mohou zvítězit a Ukrajinci jsou si istí, že mohou dosáhnout vojenských úspěchů.

Jako vnější prostředník, taky musíte disponovat kombinací moci a důvěry a nemyslím si, že by tu důvěra byla.

Putin nijak zvaž nedůvěřuje siten Pinkovi, Zalanský určitěne, a moc v tuto chvíli leží v ruských rukou.

Takže pokud by siten Pink chtěl, mohl břit s Ukrajinců,

ať začnou vědnávat jinak poskytné rusům z pouhu zbraní, které jim dost skomplikují život, ale si to nechce udělat, protože to by proti němu si jednotilo západ a dostalo ho to přesně do pozice, ve které nechce být.

Sy by také mohl podrazit Putin a říct mu, ať vědnává z Ukrajinci, jinak ho přestane podporovat, ale to také nechce doopravdy udělat. Takže si myslím, že šance na skutečné čínské diplomatické sprostředkování jsou velmi malé.

Učité diplomatické tanečky Evropanů, kteří přesně neví, jaký přístup zvolit a doufají, že prostřednictvím mědání s Čínou se nějak vyhravou z kaše, do které ze svého pohledu zabředli.

A je podle vás Evropa ve svých krocích stále jednotná?

Panuje to stejný názor na to, jak a čím by válka na Ukrajině měla skončit?

Řeknu to o takhle. Nemyslím si, že by Evropa byla nejednotná.

Vydala se zprávným směrem a dokonce i takové země jako kypř nebo maďarsko v rámci Evropské unie volí více méně zprávně.

V provnání z minulostí jde ze strany unie o ohromující ukázkou politické jednoty, ale také na to ukazuje, že rozhodně není ve stavu moskově smrti, jak o tom před pár lety posměšně mluvil francúzský prezident Emmanuel Macron. Západy je skrátka mnohem jednotnější v reakci na poslední eskalace rúžské války proti Ukrajině, kterou sledujeme od loňského únořa.

Nejsem si, ale istý, že jednota dosáhla takového bodu, aby byla rozhodující, možná by mohla být rozhodující, kdyby to, co Evropa dělá dnes, činěla už před rokem, ke všemu, ale dochází trochu málo a trochu pozdě.

Změňováte, že v Evropě se podle vašeho názoru těžiště přesunuje více na výchop.

Vyste dlouhodobým pozorovatelem dělní ve středo a východo Evropských státech?

Působilste v regionu dlouhá leta jako novinář?

Jak silná je podle vás ale pozice těchto zemí vůči Ukrajině, když vezmeme v potasi ich vlastní politické problémy, kterých není málo.

Myslím, že s opovídí musíme začít u Francie, protože to je skutečně v rámci Evropy, země, která teď má vážné problémy.

Ani Britány je není ve zrovna dobré kondici, ale ze členů Evropské unie je to právě Francie.

Kdo se nachází svým způsobem v politické agony?

I když v poslední době se tamní situace asi přece jen zlepšuje.

Ale myslím, že těžiště se v Evropě, zvláště pokud mluvíme o bezpečnosti, přesou vás měrem na východ.

Vidíme, že Polsko se stává opravdu významným politickým hráčem, ať už to měříme množstvím těžkých zbraní, třeba hůvnic, ale i další techniky, množstvím peněz, které vydává na další zbraňové systémy, nebo také díky velmi blízkému vztahu se spojiným státy, kdy se z Polska stal výchozí bod pro poskytování pomoci na Ukraínu.

Takže Polsko se stalo velmi důležité.

Ale musíme zmínit i Estonsko včle s premiérkou Kajou Kalasovou.

Právi ona je po ukrajinském prezidentovi Zalanském

zřejmě tím nejprímějším a nejvímluvnějším obhájcem zájmů a západní hodnot.

Jen v těsném závěsů zaní se nacházala finská premiérka Sana Marinová,

kteřá, ale k vůli důvodům spojeným z vnitřní politikou ve finsku,

prohrála volby a podala demesy vlády v jejím ščele stála.

Celkově bych řekl, že je pryč představa o východní Evropě

jako za ostalé místě plném problému.

Mezi některými lidmi na západě byla tato myšlenka velmi populární

před řekněme 20 lety.

Teď je, ale tento prostor vyplněn zeměmy z velmi dynamickou ekonomikou.

Trhde vším Polsko je ekonomicky velmi silné.

Vypnečují svou technologickou inovativností.

V tomto ohledu bych opět poukázal na Estonsko.

Je to zeměně zdůra zemna inovace, kteřá pozorně vnímá současnou geopolitiku

a kteřá si získala dobrý přístup k Američanům.

A inovativní je také litva, kde vsedili na posilování vztahu z thajvanem,

čož udělala třeba i Česká republika.

Vlivem toho všeho pak zeměně takzvaného starého západu,

Belgi je španelsko, nebo třeba portugalsko,

kteřá nání s tímto prostorem po někud vyčpěla.

Ale je podle vás ten vývoj skutečně tak progresivní v řadě zemí

ve střední a východní Evropě, by možná nevšichni souhlasili.

Objevuje se poměrně silná kritika současných vlád,

potíže zažívají i ekonomiky, například ta Česká,

kde se to odráží i v debatě o tom, jak by vláda měla postupovat ve vztahu Kukrajně.

Zaznívá tu stále silnější kritika ze strany jedné,

byť menšinové části společnosti.

Nemůže se to přecie nakonec odrazit na tom,

jak jednotně a výrazně se země střední a východní Evropě ve vztahu Krusku ozývají?

Samozřejmě nikdo není bez chyby, ale jak už jsem zmínil.

Opravdu si myslím, že se obrátila na ruby situace,

kdy byla východní Evropa považována zachodou a problematickou,

a kdy západ byl jakým si učitelem.

Naopak západní Evropa je ten, kdo máteř problémy s ekonomickým růstem,

inovacemi, soudržností, společnosti a kdo vypadá,

že mu v některých ohledech utekla doba.

Když sledují obě oblasti, takzvaný východ a takzvaný západ,

větší dynamiků vidím na východě.

Je to největší dynamik v západní východě,

takhle v západní východě.

Soudh v Moskvě postal do vlastby Amerického novináře

Evana Gerškoviče Ruské úřady

jeho viní ze špionáře prospějně Státy.

V řadě věcí jsme v minulých letech také měli pravdu. Jí jsme tu a vy byste měli nasloukat.

Soud v Moskvě poslal do vazby amerického novináře Evana Gerškoviče, ruské úřady ho vyní ze

špionáže prospojené státy.

Agenti FSB zatkli Gerškoviče na jeho reportážní misi v Jakatěrinburgu, později ho eskortovali k okresním úsudku Lefortovo v metropoli, který rozhodl o trestním stíhání a vazbě do 9.20. května. Americký minister zahraničí vyzval toho ruského k okamžitému propuštění novináře Evina Gerškoviče. Postup Moskvy označil Blinken v telefonátu s Labrovem za nepřátelný. Ten mu řekl, že spojené státy případ politizují.

Jak se současnou situací nakládá Kreml? Moskva nedávno dál při Ostrila ve svém tažení proti pravdě, pokud se to tak dá nazvat. Když zatrhla zahraničního z pravoda je listu Wall Street Journal Ivana Gerškoviče a obviněla ho ze špionáže.

Je to jeden z mnoha kroku, které ruský režim v posledních letech podnikl. Rozumíte tomu, proč tato eskalace přišla právě teď?

Víte, já si nemyslím, že jde o něco nového. Vnímám to tak, že se Kreml vrací do času s 20. let minulého století, kdy v Rusku řádila tajná policie Čeka a později NKVD. Jak bolše věci, tak i vládnúci elity z Pútinová Ruska přistupují k moci podobně.

S informací udělají zbraň, kdy zavrhnete tezy, že existuje něco jako objektivní pravda. Zajímá vás jen tá subjektivní. Ostatně ruské slovo pravda je v tamním slovníku velmi důležité.

Myslím, ale že zlaté časy pro ruské informační operace už pominuli. Byly tu před několika lety, někdy kolomrků 2016, kdy jsme na západě nebyli dostatečně vybavení na to, abychom pochopili, co se vlastně odhrává. A už vůbecné, abychom protiním dokázali zasahovat.

Od té doby se několik věcí změnilo. Jednak už tu nejsou jen dezinformace z Ruska, kolují z různých zdrojů. A také jsme zapracovali na naší kiberneticke bezpečnosti a informační gramotnosti.

Tvrde zásahy uvnitř Ruska, ale mají velký význam. Spůsobili, že každý západní novinář působící v Rusku se do nějaké míry musí obávat svého začení.

Vrací nás to zpátky v čase, až do roku 1986, kdy amerického novináře Nikola Se Daniloffa zadrželi na základě vymyšlených obvinění ze špionáři.

Dnes v Rusku vidíme určité cílené zastrašování, které je namířeno vůči cele skupině zahraničních koresponentů.

To otažení proti pravdě, jak se to sama nazvala, má každopádně v Rusku hluboké kořeny. V některých dobách zesílí, jindi naopak ustupuje.

V současné době, ale mám pocit, že Moskva vzdala snahu přesvědčovat západní publikum o své pravdě.

Místo toho dávají důraz na šíření nihilistických nesmyslů, jaké vidíme třeba v pořadu televizního moderátora Solovyova.

Cítím, jako kdyby s námi začnili hrát výrazně odlišnou hru.

A jak moc může zadržení Ivana Gerškoviče dopadnout na další zahraniční novináře v Rusku?

Pokud by začali zemi opouštět, může se to nějak výrazněji odrazit na tom, kolik toho odění v Rusku víme?

Máme docela dobrou představu, co se děje.

Můžeme situaci stále sledovat zvenčí a v Rusku jsou stále stateční novináři, kteří popisují, co se tam děje.

Myslím, že máme velkou mezeru ohledně poutina.

I pro tajné služby je velmi obtížné zisti, co se děje u vnitř kremlu, komu poutin naslouchá, pokud vůbec někomu, jak si utváří názory, jaká tam jsou ekonomické a ideologické síly, spoustu z toho jen odhadujeme.

Ale na obecné rovině si myslím, že jsme o většině dění v Rusku velice dobře informováni. V neposlední řadě proto, že naše tajné služby začali situaci znovu více sledovat a teď máme rozsáhlé satelitní a elektronické sledovací programy, díky kterým můžem odposlouchávat každý telefonický hovor, číst každý e-mail, fotografovat každý čtverečný centimeter obydlí Ruska, abychom viděli, co se kam přesouvá a co dělají. Takže jsme byt se spožděním. Získali aktuální přehled o většině věcí s vímkou o něch zásadných tajemství v srdce Ruska. A je možné vůbec říct, jak silně má Vladimir Putin o těžce v ruku, jak moc to ho víme v tomto ohledu. Jak už jsem řekl, je to neprůhledná černá díra a skrátka to nevíme. Myslím si, že tu máme velkou mezeru v našich znalostech. Je možné, že kdybychom si po skončení našeho rozhovoru pustili rádio a tam uslyšeli, že Putin má silnou chřibku a byl odstaven od svých povinností až do odvolání, tak by to nikogo nepřekvapilo, ale zároveň by to nikdo nepředpovídal. Víme jen, že Putin jednou odejde, není nesmrtelný a jednou se to stane. Když lidem dojde, že šéf je na odchodu, začnou mané vrvap, aby měli co nejlepší postavení až k tomu dojde. Ale je to velmi nestabilní systém, který se může rychle zhroutit a zároveň může fungovat ještě dlouhé týdny měsíce či roky. Osobně bych si vzadil, že Putin bude přič spíše dříve, než li později. A myslím si, že pro něj bude velmi těžké přežít závažné vojenské porážky, pokud k nim letos dojde díky ukrainské ofensivy. Nozí analitici, četně vás, varují, že třím větší stráty bude růzko na Ukraine zakoušet, tím pravděpodobně jimu, že Vladimir Putin sáhnout k další eskalaci. Děke takovému dilematu možné čelit. Myslím, že bychom se neměli tolik obávat eskalace konfliktu. Je to určitá líná a moralně pochybná západní představa, že jederná válka je špatná, proto je nechceme, a pokud se unáhlim, tak vypukne jederná válka a proto bychom neměli jedné zbrkle. Proto tedy dáme Putinový všechno, co chce, protože je lepší být rudý, než mrtvý, jak jsme říkali za studené války a stále si to někteří lidé myslí. Ale pokud to skutečně promyslíte do důsledku, zjistíte, že jederná karta je pro Putinem mimořádně neatraktivní. Jesice desivá, ale použití jederných zbraní je mimořádně nevýhodné. Absolutně by to rozzuřilo Čínu. Putin by stratěli jakoukoliv diplomatickou důverihodnost, kterou má v zemi globálního jihu, a navíc by to tak jako tak nebylo příliš učiné z vojenské ohlediska. Jederný meč je učiným odstrašením, jen pokud zůstává v pochvě. Pokud ho vytasíme a skutečně zkusíme použít, není to dobrý nápad. Proto si myslím, že bychom měli prosazovat naši stávající politiků s velkým důrazem, který nám dosud chyběl. Musíme dát jasně na jevo, že chceme, aby Ukraina zvítězila, a že při následných jednáních budeme stále podpovovat Ukrajinu a Rusko bude muset akceptovat velmi nepříjemné důsledky. Zároveň bychom si ale měli přepustit, že se Ruská moc znovu obnoví, pokud by tedy v Rusku nedošlo ke kompletnému zhroucení režimu jako v roce 1917. Z Ruskem čeným je problému, který nezmizí ani po skončení války na Ukraini. Nemáme zatím žádnou skutečnou strategii pro poválečné Rusko, které bude pomztyhtivé a přesvěčené, že jej porazilo na to a nikoli v Ukrainci.

Budou svalovat vynu na všechny kromě sebe a za velmi krátkou dobu budou zpět v plné síle. Musíme si uvědomit, že ruské námořní a letectské síly nebyly té měřovůbec zasaženy. Jejich speciální jednotky jsou stále v dobrém stavu, zatím nenasadili velkou část svých elektronických kapacit a jen za dva nebo tři roky můžeme čekat také obnoveným ruským pozemním silám. A je tu podle vás reálné riziko toho, že by výtěství Ukrajiny mohlo být vyměněno zavizi stability? Jak silné tendence tu v tomto ohledu jsou? Nejen v Evropě, ale i ve světě. Uvodu jste připomínal, kolik různých pohledů tu v různých částech světa na konflikt panuje. Jak už jsem říkal, ukrajinský úspěch může vést k tomu, že některé západní země řeknou, podívejte, už vyhráváte, takže byste to neměli hrotit. Netlat šte růzkok eskalace, neponižujte putina, nabídněte mu ústupovou cestu a může se vám vrátit zpět většina vaší země. Takže v tomto přístupu vidím velké nebezpečí. Zároveň je tu opačné riziko, že ukrajinská ofenzí vasalže a západní země Ukrajinu řeknou, aby přistoupila na dohodu, dokud má možnost. Spolhodu globálního jihu to vypadá tak, že úspěch plodí úspěch a pokud Ukrajina začne výtěžit a postupovat, mnoho z těchto zemí si řekne díky Bohu za to a začnou přemýšlet, jak si urvat podíl na poválečné rekonstrukci Ukrajiny. Pokud by Ukrajina začala prohrávat, budou rády, že rusko západu rozbylo nos a ve válce stejně nemají nic přímo v sásce, kromě vysokých cen potravin energií či hnojiv, které jim přirozeně vadí. Energy fertiliser, things like that, which they naturally objective. Edward Lucas, British journalist. Edward Lucas. Britský novinář, spisovatel a odborník na bezpečnostní otázky. Thank you so much. Thank you for your excellent questions. A to je ze střeďeční epizody podcastu 559 Vše. Děkujeme, že nás posloucháte. Nezapomeňte, že už tento čtvrtek s námi můžete přijít oslavit naše první narozeniny na živé natáčení s publikem. Sejdeme se třináctého dubnav 18.30 v Pražské Kavárně Laika. Našimi hosty budou reportérka Lucie Stuchniková a politolog Miloš Krekor. A protože k narození nám patří i dárky, jeden pro vás také máme. Rovnou se jsou těžší, pokud správně odpovíte na otázku, ze kterých dvou zemí byli první 3 reportážní epizody podcastu 559 dostanete se do slosování odvěvstupenky na květnovou premiéru velkého experimentu, nazvaného 559 na scéně, který chystáme společně s Pražským divatlem Zled. Odpovědi pošlete na e-mail za minutu 6 zavinač sozo.cozo, těšíme se na ně. To byla Lenka Kabrhelová na slyšenou zítra.